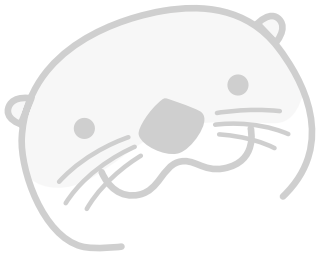

๑๖๘

เสน่ห์รักขุนนางหญิง

4

หลินจยาเจิง 林家成

เขียน

เลี้ยวเงินจู

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

เด็กหนุ่มราวกับคุ้นเคยกับสายตาของทุกคน ทั้งมิได้มีท่าทีสนใจแต่อย่างใด เขากำลังพลิกอ่านตำราหมันไม้ไผ่อย่างเกียจคร้าน ยามสายลมพัดมา ม่านรถชั้นในสะบัดพลิวลอยอยู่เหนือใบหน้างามก่อนจะทิ้งตัวลงเบาๆ ทุกคนต่างก็รู้สึกว้าว ลมนั้นดูจมือของตนกำลังสัมผัสใบหน้าหล่อเหลา ดูจสวรรค์สร้างนั่น

- หลินจยาเจิง

คำนำสำนักพิมพ์

มาถึงบทลงเอยของ *เสน่ห์รักขุนนางหญิง* แล้ว การใช้ชีวิตให้อยู่รอดในยุคสมัยอันฟุ้งเพื่อฟอนเพะไม่ใช่หนทางที่ง่ายตายเลย เพราะทางเดียวที่จะอยู่ได้อย่างทรงเกียรติก็คือการเป็นที่ยอมรับจากสังคมเช่นนี้ แต่ในยุคสมัยที่ชื่อเสียงเกียรติยศถูกกำหนดทันทีตั้งแต่แรกเกิด คนต่ำต้อยไม่อาจลืมหูลืมตาอ้าปาก ผู้สูงศักดิ์อยู่เหนือผู้คนตลอดกาล การตะเกียกตะกายและการแก่งแย่งเพื่อให้ได้มาซึ่งเกียรติภูมิอันจอมปลอม ก็ไม่ต่างจาก “เนื้อเนา” เป็นการแสวงหาพันธนาการอันไร้แก่นสารให้ตนเอง

สุดท้ายสิ่งที่จริงแท้ที่สุด คือการพบคนผู้หนึ่งที่ “เจ้ารักนาง และนางเองก็รักเจ้า” ไม่ว่าโลกนี้จะฉาบฉวย หลอกหลวง มุ่งหวังผลประโยชน์ เต็มไปด้วยการวางแผนคิดคำนวณกันสักแค่ไหน ขอเพียงมีคนคนหนึ่งให้หัวใจได้พักพิงเท่านั้นก็พึงพอใจแล้ว นี่คือนิยายที่ *อาทรง* และ *ชีหลาง* ต่างก็ปรารถนา ทว่าท่ามกลางความขัดแย้งและเล่ห์ลวงมากมายที่ยังคงดำเนินอยู่ ทั้งสองจะผ่านบทพิสูจน์สุดท้ายนี้ไปได้หรือไม่

๑/๕๗

“ในโลกนี้
สิ่งที่เปลี่ยนแปลงง่ายที่สุดก็คือใจคน
แม้ตนจะคิดว่า
เป็นความรักความผูกพันที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง
ต่อให้สลายเป็นเถ้าธุลีก็ตาม
ทวาก็ย่อมลดน้อยถอยลงตามกาลเวลา
ซีหรง ไม่อยากทำให้ท่านต้องเสียใจภายหลัง”

ความรักความเข้าใจ

เขาไม่ได้พูด หรือทำอะไรนอกเหนือจากนี้ เพียงแค่กุมมือนางไว้ในฝ่ามืออย่างอ่อนโยนและกระชับแน่น รวากับจะใช้การกระทำนี้ทำให้เงินหรงที่กำลังวังงุนอ่อนล้าอย่างมากได้ผ่อนคลาย

เงินหรงค่อย ๆ ผ่อนคลายลงจริงจัง ๆ มือที่เกร็งแน่นของนางร่วงผล็อยค่อย ๆ ซุกไปหน้ากับอกเขาลึกลงเรื่อย ๆ

ก่อนจะหลับสนิท เข้าสู่นิราอันแสนหวานไปในที่สุด

เงินหรงรู้สึกตัวอีกครั้งขณะกำลังพลิกตัว ทว่าเพิ่งจะขยับ มือข้างหนึ่งก็ขึ้นมาจับไว้ ได้ยินเสียงห้วงหอยเบา ๆ “อย่าขยับ เพิ่งทำแผลเสร็จ”

เงินหรงขานรับเสียงแผ่วพร้อมกับลืมตาขึ้นมา

เห็นบุรุษรูปร่างงามชุดขาว ใบหน้ามีรอยยิ้มจาง ๆ กำลังพึงผนังม้าอย่างสบายอารมณ์ จึงถามว่า “เรากำลังจะไปไหน?”

“กลับหานาง”

ห้วงหอยก้มลงมองนางพลางคลี่ยิ้ม

รอยยิ้มนี้ช่างบริสุทธิ์สดใสดุจบุรุษผู้ไร้มลทิน เขาอธิบายช้า ๆ “ไม่ต้องกังวล คนของมู่หรงเค่อดกหลุมพรางหรงหมื่นแล้ว หลังจากเจ้าหายไปแล้ว ข้าก็ส่งคนไปติดต่อกับหรงหมื่น!”

เขาลูบคางสะอาดเกลี้ยงเกลา เอ่ยอย่างเกียจคร้านว่า “เจ้ามู่หรงเค่อตัวดีนั่นเป็นคนฉลาด ตอนนั้นเขาแค่ติดต่อกับข้า วางแผนใช้เจ้าล่อข้าออกมา ก่อน จัดการข้าเรียบร้อยแล้ว ค่อยใช้เจ้ารับมือหฺรานหมิ่น ต่อให้เราสองคนไม่หลงกล ก็จะต้องทุกข์ใจไปชั่วชีวิตเรื่องที่เจ้าตกอยู่ในเงื้อมมือเขา แต่เขาถูกรักษาหวังหงเกินไป ทั้งยังถูกรหฺรานหมิ่นเกินไปด้วย”

หวังหงยิ้มเล็กน้อย “ข้าเคยบอกเจ้ามู่หรงเค่อนั้นแล้วว่า ข้าหวังหงแต่ไหนแต่ไรมิใช่บัณฑิตคร่ำครึ เขาถือตื้ออะไรถึงคิดว่าข้าจะไม่ไปหาหฺรานหมิ่นเพื่ออาศัยกำลังของสองคนมารับมือกับเขาคนเดียว”

เห็นเงินหรงฟังอย่างตั้งใจ เขาจึงพูดต่อ “ข้าปล่อยข่าวเส้นทาง การเดินทางของเจ้าเมืองมั่วหยางคนใหม่และจำนวนองครักษ์ให้มู่หรงเค่อ รู้ว่าเขาจะต้องลงมือแน่นอน หฺรานหมิ่นบอกว่าจะรับมือกับคนที่มู่หรงเค่อส่งมาเอง ส่วนเจ้าก็ให้ข้าเป็นคนมาช่วย ตอนนี่คิดว่าสองฝ่ายน่าจะปะทะกันแล้ว จู ๆ ไม้ว่าจะตั้งใจหรือไม่ แต่จากได้เปรียบกลับกลายเป็นเสียเปรียบ คึกครั้งนี้ของมู่หรงเค่อคงสูญเสียมหาคาล คิดว่าต่อไปเขาคงสงบเสถียรขึ้นบ้าง”

เงินหรงได้ฟังก็อดถามไม่ได้ “แล้วเรื่องเจ้าเมืองมั่วหยางเล่า”

หวังหงค่อย ๆ ก็มมองนาง วางมือลงบนเขาด้วยอริยาบถที่ยังคงสบายอกสบายใจ

ทว่าเงินหรงกลับใจเต็นรัว

ริมฝีปากของเขาคลี้อย่น้อย ๆ “นั่นเป็นเรื่องเล็ก”

“จะเป็นเรื่องเล็กได้อย่างไร”

เงินหรงพูดลุกขึ้นนั่ง ยื่นมือคว้าแขนเสื้อเขา “ท่านต้องบอกข้ามา” บอกข้าว่าที่ท่านแพร่พรายเส้นทาง การเดินทางของเจ้าเมืองมั่วหยางเช่นนี้ มีผู้ใดรู้หรือไม่ จะมีผลกระทบภายหลังหรือไม่

หวังหงยังคงมองเงินหรงนิ่ง

แววตาของเขาใสกระจ่าง สงบนิ่ง และเป็นธรรมชาติ

ทว่ายังเป็นเช่นนั้น เงินหรงก็ยังไม่สบายใจ นางรู้ว่าคนที่อยู่เบื้องหน้านี้ ยังมีปัญหา ก็ยิ่งแสรังทำเหมือนไม่มีเรื่องอะไร

หวังหงด้อยๆ เก็บสายตากลับไป “ไม่ต้องตกใจ ไม่มีเรื่องแน่นอน”

จะไม่มีเรื่องได้อย่างไรเล่า ตระกูลขุนนางใหญ่ในเมืองเจี้ยนคังมีความสัมพันธ์ข้องเกี่ยวกันมากมาย ต่างฝ่ายต่างขัดแย้งขัดขากัน... หากไม่เป็นเช่นนี้ ทั้ง ๆ ที่ความรู้ความสามารถของเขาไม่ด้อยไปกว่าผู้ทรงเค่อเลย เหตุใดต้องหาสารพัดวิธีมาปกปิดความสามารถด้วยเล่า

ขณะที่เจินหรงกำลังกระวนกระวาย หวังหงก็ตบมือนางเบา ๆ ทว่าสุดท้ายก็มีได้พูดอะไร

เจินหรงจนใจ สงบจิตใจที่ว้าวุ่นลง ค่อยๆ นั่งตัวตรง ก่อนจะพบว่าบนร่างยังมีเสื้อสีขาวคลุมอยู่

นางหันหลังเปลือยเสื้อคลุมสีขาวออกวางไว้ด้านข้าง ปลดเสื้อตัวนอกสีแดงที่ผูกเอาไว้แน่นบริเวณเอวและลำคอออก เหลือเพียงเสื้อตัวกลางสีขาว ออกเสื้อด้านหน้าขาดรุ่งริ่ง เผยให้เห็นนวลเนื้อขาวเนียนวิบแวมเบื้องหน้าหวังหรง

เจินหรงยื่นมือหมายจะหยิบเสื้อคลุมสีขาวตัวนั้นมาคลุมใหม่อีกครั้ง พลันมือข้างหนึ่งยื่นมาจากทาบบนหน้าอกนาง

นิ้วมือเรียวยาวค่อยๆ ไล้ต่ำลงอย่างเบาเมื่อ สายตาจับอยู่ที่รอยเขียวช้ำเป็นรูปนิ้วมือนั้น

พักชั่วจริง ๆ ด้วย

เจินหรงเองก็คาดไม่ถึงว่าที่ถูกผู้ทรงเค่อจับต้องนั้นจะทิ้งรอยเขียวช้ำเอาไว้... ช้ำยังเขียวช้ำในจุดนี้

ใบหน้านางพลันเปลี่ยนเป็นขาวซีด

มือข้างหนึ่งจับไหล่นางไว้ ออกแรงเพียงเล็กน้อยก็หมุนตัวเจินหรงกลับมาเผชิญหน้ากับเขาตรงๆ

หวังหงก้มหน้าลง รอยยิ้มผ่อนคลายและท่าทางสง่าสุขุมเสมอมาลือเลือนหายไป เขาจ้องรอยนิ้วมือบนหน้าอกนางตาไม่กะพริบ

ลักพักก็วางมือลงบนส่าบเสื้อที่ขาดรุ่งริ่งนั้นแล้วแหวกออกดังซิป

เจินหรงร้องอุทานเบา ๆ ใบหน้าที่เดิมขาวซีดพลันเปลี่ยนเป็นแดงก่ำ นางรีบยกมือปกปิดกระต่ายขาวคู่หนึ่งที่กระโดดออกมาทันที ดวงตาริ้น

เป็นประกาย มองเขาอย่างทั้งชื่นอาย ทั้งเดือดดาล และกระวนกระวาย

ใบหน้าเขานิ่งซึ่งจนดูเย็นชา

เงินทรงกะพริบตาปริบๆ ขอบตาแดงขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว นางสูดจมูก
กลั่นสะอื้น คิดอยากจะพูดอะไรออกมาด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจ พลันรู้สึกอึด
ที่หน้าอก

หวังหงก้มหน้าลงสำรวจผิวเนื้อเปลือยเปล่าที่นอนบนของนางทุกอณู
เนื่องจากอยู่ใกล้กันยิ่งนัก ลมหายใจของเขาจึงรินรดลงบนผิวของนาง

พอเขาเข้ามาใกล้เช่นนี้ อิงเถาสีชมพูสองลูกนั้นก็ซู้ซันตอบสนองขึ้นมา
โดยไม่รู้ตัว จนแทบจะตะลึงพลายจมูกเขา

เงินทรงหน้าขาวสลับแดง ลมหายใจของเขาทำให้นางทั้งจึกจี้ทั้ง
หวามช่าน นิ้วมืออ่อนโยนดุจลมพัดและดวงตาลูกโรจน์นั้น ทำให้หัวใจ
ของนางเต้นกระหน่ำราวกับรัวกลอง

ทว่าเขากลับซึ่งซึ่งจริงจังจนเย็นชา

นางไม่รู้ว่เขากำลังหยอกเย้าหรือกำลังตรวจสอบนางกันแน่

สองมือของเขาประคองเอวนางไว้ สายตากวาดมองเรือนร่างขาวเนียน
อ่อนแอ่นชั้นลงรอบหนึ่ง ก่อนจะเลื่อนไปหยุดที่เนินอก ยืนมือลูบรอยซู้
เขียวๆ ม่วงๆ นั้นจนเงินทรงสั่นสะท้าน ถามเสียงแหบพร่าว่า “เขาจะต้อง
เจ้าตรงนี้หรือ”

ริมฝีปากของเงินทรงสั่นระริก นางอยากตอบเขากลับอย่างยิ่งว่า *ท่าน
พูดเองแล้วแท้ๆ ว่า “ในเมื่อเข้ามาช่วยเจ้าแล้ว ย่อมไม่สนใจเรื่องเหล่านี้อีก”
เหตุใดยังต้องใส่ใจเรื่องนี้ด้วย*

ทว่าถ้อยคำนั้นกลับติดอยู่ที่ริมฝีปาก สุดท้ายนางก็เอ่ยอย่างกระดาก
และอับอาย “ฟ้าสว่างวันนี้ตอนที่เดินทัพ เขาก็ถามโน่นถามนี่ จู้ๆ ก็จับไป
ครั้งหนึ่ง”

“จับเช่นนี้หรือ” เขายืนมือกอบกุมรอยซู้เขียวๆ ม่วงๆ นั้น น้ำเสียง
เย็นเยียบแหบแห้ง

เงินทรงตอบเสียงสั้น “ใช่”

นางคิดจะสงบจิตใจ ทว่าลมหายใจของเขา มือของเขา ล้วนทำให้นาง
สั่นไหว

เงินทรงกัตรีมฝีปาก พิมพ์ว่า “ทั้งๆที่เขารับปากว่าจะให้เกียรติข้า
ทว่าวันนี้ตอนจะเคลื่นทัพ จู่ๆก็เรียกข้าให้ไปสวมชุดสีแดง ทั้งยังฉีก
สาบเสื้อข้าจนขาดรุ่งริ่ง แล้วให้ข้าขึ้นม้า เดิมก็ต่างคนต่างขี่ ทว่าไปได้ครึ่งทาง
เขาก็เรียกให้ข้าไปขึ้นม้าของเขา”

เสียงของเงินทรงเบาลงเรื่อยๆจนแทบไม่ได้ยิน “เขาสั่งให้ข้าขึ้นไปนั่ง
ซ้อนข้างหน้า หลังจากพูดกับข้าสักพักก็จับไปที่หนึ่ง”

นางน้ำตาคลอ ไม่รู้เพราะกระดากอายหรือกังวลจึงตัวสั่นขึ้นมา

เงินทรงกัตรีมฝีปากแน่น บอกกับตนเองว่า ข้าจะกลัวทำไมกัน
ข้า...ข้าไม่ได้จะแต่งงานกับเขาเสียหน่อย ทั้งข้ายังออกบวชแล้ว ฝ่าบาทยัง
อนุญาตให้ข้าเลี้ยงหมู่มารวมได้อีกด้วย ข้ายังต้องกลัวอะไรอีกเล่า!

แม้จะคิดเช่นนี้ ทว่าไม่รู้เพราะเหตุใด นางจึงรู้สึกอดสู้อย่างยิ่ง แทบ
อยากคุกเข่าต่อหน้าเขา วิงวอนให้เขาเชื่อว่าตนบริสุทธิ์จริงๆ นอกจากเขาแล้ว
ก็ไม่มีบุรุษใดที่ได้ครอบครองนางอีก

ขณะที่เงินทรงกำลังตัวสั่นระริกอยู่นั้น หวังหงก็กอบกุ่มหน้าอกของ
นางไว้ พลันส่งองเถาลูกหนึ่งเข้าปาก

ความอุ่นร้อนเปียกชื้นที่จู่โจมเข้ามาแทบจะในทันทีทำให้เงินทรงตัว
อ่อนยวบอยู่ในอ้อมอกเขา

นางรู้สึกได้ว่าปลายลิ้นของเขากำลังไล่เลียไปบนรอยข้ำนั้น

เงินทรงหลุดปากครางออกมาโดยมีอาจควบคุม “เขา...เขามิได้ทำ
เช่นนี้” เพิ่งจะพูดออกไป ก็รู้สึกวาฟังดูพิกล จึงรีบเสริมทันที “เขาไม่ได้
แตะต้องข้าจริงๆนะ แค่จับครั้งเดียวเท่านั้น”

คำอธิบายนั้นช่างดูไร้น้ำหนักเหลือเกิน

เรียวลิ้นที่เล็มเลียทำให้สติของนางพร่าเลือนสับสน

หน้าอกทั้งสองข้างไหวกระเพื่อมอยู่ในฝ่ามือใหญ่ หวามไหวไปกับปาก
และลิ้นร้อนแรงของเขาที่กำลังดูดติ่ง เงินทรงอดคิระเซเขาไว้โดยไม่รู้ตัว

ส่งตนเองแนบชิดกับเขายิ่งขึ้น

จู่ๆ หน้าอกก็รู้สึกเจ็บแปลบจากการถูกกัด

นางสะอื้นออกมา “ข้า... ข้าไม่ได้ทำจริงๆ”

ไร้เสียงตอบ มีเพียงเรือนกายที่รุ่มร้อนยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ขณะที่สติเลอะเลือน เนินหรงก็ถูกจับนอนราบกับพื้นรถ เขาทาบทับนางไว้อย่างแนบแน่น

นิ้วมือของเขาเคล้นคลึงที่รอยช้ำนั้นตลอดเวลา ปากก็ขบเม้มครั่งแล้วครั่งเล่า ส่งความรู้สึกเจ็บแปลบเป็นระลอก

เหนินหรงกลับชอบความรู้สึกเช่นนี้ นางรู้สึกว่ายิ่งเจ็บปวดมากเท่าใด ร่องรอยความอัปยศที่ติดตรึงอยู่ก็ยิ่งจางลงไปเท่านั้น

ขณะที่นางกำลังเคลิ้มรัญจวน ครางสะอื้น และอับอายนั้น กลับไม่ได้รู้สึกแม้แต่น้อยว่าเสื้อผ้าของตนถูกปลดเปลื้องออกหมดแล้ว

กระทั่งริมฝีปากของเขาประกบกับกลีบปากเล็กของนาง กระทั่งตัวตนร้อนแรงแข็งข็งของเขาชำแรกเข้าไปในร่างนางอย่างหนักหน่วง มอบความเต็มแน่นและความรู้สึกเสียดแปลบที่ห่างหายไปนาน เสียงของนางถูกเรียลลันของเขาดูดกลืนขณะที่กำลังร้องบอก “ซีหลาง เรามิอาจ...” เราทำเช่นนี้ไม่ได้ ท่านเคยบอกว่าจะไม่ยอมให้ลูกใช้แซ่ข้า ข้าก็เคยบอกว่าไม่ว่าอย่างไรจะไม่ยอมเป็นอนุของ ท่าน ทั้งข้าเพิ่งจะตกอยู่ในมือผู้ทรงเคอ อยู่ท่ามกลางทหารหมู่โหดเหี้ยมเช่นเดรัจฉานมาหลายวัน หากมีลูกขึ้นมาในยามนี้ คำครหาที่เกิดขึ้นจะทำให้ลูกไม่มีทางมีชีวิตอย่างสงบสุขได้เลย

ระหว่างที่เขาถาโถมครั่งแล้วครั่งเล่า บีบคลึงหน้าอกจนเจ็บปวดซาบซ่าน น้ำตาของนางก็ไหลรินลงมาอย่างมิอาจควบคุม นางโอบคอเขาปล่อยเรือนร่างเปล่าเปลือยแนบสนิทกับกายเขาจนไม่เหลือช่องว่าง เอ่ยวิงวอนแทบไม่เป็นภาษา “อย่า...อย่าทำข้างใน...จะมีลูกไม่ได้”

สิ่งที่ตอบนาง มีเพียงแรงที่โหมกระหน่ำรุนแรงยิ่งขึ้น เสียงหอบหายใจค่อยๆ หนักหน่วง

รถม้าวิ่งไปอย่างมั่นคง เพียงแต่ทุกครั้งที่จะสะดุด ทุกครั้งที่โคลงไปมา

จะมีเสียงครวญครางเบา ๆ ลอดออกมา

เงินหรงร้องไห้ไม่หยุด ไม่รู้ว่าผ่านไปนานเท่าใด จู่ ๆ นางก็กัดลงบนไหล่เขา หลุดเสียงครวญเจ็บปวดออกมา

ผ่านไปนานกว่านางจะรวบรวมเรี่ยวแรงผลักเขาที่นอนทับอยู่บนกาย ออก ทามเจือสะอื้นอย่างโรยแรงว่า “ทำไมท่านไม่ทำข้างนอก”

หวังหงโง่ศีรษะขึ้นมา ไบหน้าหล่อเหลาหมดจดชุ่มเหงื่อ ปอยผมดำลึบเปียกขึ้นแนบติดหน้าผาก ความร่ำร้อนยังคงไม่จางหาย ดวงตาที่มองมายังเปี่ยมเสน่ห์ชวนหลงใหล เขาคลี่ยิ้ม จุ่มพิตลงกลางหน้าผากนาง “วางใจเถอะ หากมีลูก ข้าจะยอมรับเขาแน่นอน”

ไต่ยินเขาพูดเช่นนั้น เงินหรงก็ร้องไห้ออกมาทันที

ช่วงเวลาสั้น ๆ ที่ตกอยู่ในมือทหารหู นางต้องกล้ำกลืนความหวาดวิตกอยู่ตลอดเวลา ทั้งไม่สบายใจที่ทำให้เขาต้องพลอยลำบาก ทั้งความหวาดหวั่นต่ออนาคต ต่อการตั้งครรภ์ ทั้งหมดล้วนระบายออกมากลั้นเป็นหยดน้ำตา

หวังหงโอบกอดเงินหรงที่ร้องไห้ไม่หยุด คำว่าเลื้อยสาวที่อยู่อีกด้านมาคลุ่มลงบนร่างเปลือยเปล่าของนาง

เพิ่งจะคลุ่มลงไป เงินหรงก็ยกมือข้างหนึ่งคว้าไว้

นางก้มหน้า หันตัวออกไป สวมเสื้อพลางสะอื้นว่า “ข้าไม่ต้องการให้ท่านยอมรับลูก”

นิ่งไปสักพัก นางก็พยายามเอ่ยด้วยน้ำเสียงสงบราบเรียบอย่างที่สุดว่า “หากมีลูก เขาต้องอยู่กับข้า”

ไม่มีเสียงตอบจากด้านหลัง

เงินหรงเช็ดน้ำตา หันกลับไปมอง

เห็นเขายังนอนอยู่ บนไบหน้าเปียกขึ้นฉายแววเคร่งขรึมเดียวดาย ยิ่งนัก

ความรู้สึกลึกซึ้งที่ยากจะบรรยายถ้าโถมเข้ามาในใจนาง เพื่อที่จะช่วยข้าแล้ว ไม่รู้ว่าเขาต้องลำบากเพียงใด ห่มเทกายใจมากเพียงใด ที่สำคัญที่สุดคือ ในขั้นตอนนี้เหล่านี้ เขาทำเรื่องที่ดีระกูลชั้นสูงในเจี้ยนคังไม่อาจทน

ยอมรับได้ไปมากเพียงใด

เพื่อช้าแล้ว เขาต้องเสียดูแลกับความพ่ายแพ้ย่อยยับ สูญเสียชื่อเสียง

คิดถึงตรงนี้ เงินทรงก็ใจอ่อนลง นางขยับเข้ามาที่ข้างกายเขา ค่อยๆ แบนหน้าลงกับแผ่นอกเขาช้าๆ

เมื่อวางทาบลงบนตำแหน่งหัวใจที่สะท้อนขึ้นลงของเขา “อย่าโกรธข้าเลยนะ... ซื่อกลาง ชั่วชีวิตนี้ ข้าก็เป็นคนของท่าน ภายหน้ามีลูก หากท่านจะให้ข้าใช้แซ่ตามท่านก็ยอมได้ ท่านก็ปรึกษากับภรรยาของท่านให้เรียบร้อย ลูกที่ข้าให้กำเนิด เพียงแต่ใช้แซ่ของท่านเท่านั้น ไม่มีทางส่งผลเสียต่อบุตรสายตรงที่เกิดจากภรรยาของท่านแม้แต่น้อยแน่นอน”

จบคำ นางพลันรู้สึกไร้เรี่ยวแรงจึงหยุดพูด

นางเงียบ หัวหงเองก็เงียบ มีเพียงเสียงลมหายใจของสองคนผสานกันอยู่ในตุ้รตุ้มที่อวลกลิ่นอายปรารถนา

ท่ามกลางความเงียบ เงินทรงแอบอิงหัวหง เอ่ยเบาๆ ว่า “ซื่อกลาง ท่าน ทำไมท่านถึงมาช่วยข้า”

นางหลุบตาลง เอ่ยอย่างดีใจระคนละอายใจ “ข้านี้กว่าท่านจะไม่มา”

คำถามที่อยากถามมานานแล้วนี้ นางเพิ่งจะได้ถามในตอนนี้

ผ่านไปสักพัก หัวหงตอบด้วยเสียงที่ยังคงเคร่งขรึมแหบแห้ง “โยเจ้า ถึงคิดว่าข้าจะไม่มาเล่า”

เงินทรงอึ้งงันไปครู่หนึ่งก่อนเอ่ยว่า “ช่วยข้าไม่เป็นผลดีต่อท่าน” จบคำ นางก็มองเขาอย่างหลงใหล เห็นเขาหลับตา สีหน้าสงบนิ่งไม่มีอะไรผิดปกติริมฝีปากของเงินทรงก็ขยับ เอ่ยว่า “ท่านคงลำบากใจมาก ใช่หรือไม่”

เสียงนั้นเบาจนแทบไม่ได้ยิน

หัวหงลืมตาขึ้น ค่อยๆ หันไปมองนาง

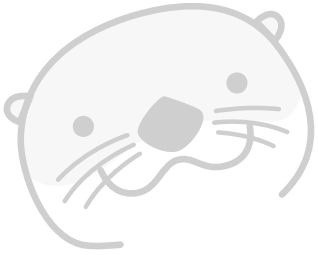
เขายื่นมือออกไปโอบเอวนาง ฝ่ามือสอดเข้าไปในสวบลี้ออกเสื้อแหวกออกขณะสัมผัสหน้าอกที่เปิดเปลือยครึ่งหนึ่งของนาง ก่อนจะยกตัวนางขึ้นมากอดกระชับบนกาย กระซิบว่า “โยต้องคิดให้มากความด้วยเล่า รู้จัก

“ใช่ที่ว่าความสุขก็พอแล้ว”

ว่าพลางจุ่มพิตลงบนริมฝีปากเล็ก แล้วพลิกตัวนาง ขยับร่างของตน ขึ้นทาบทับอีกครั้ง

เงินหรงรู้สึกได้ว่าเขาแข็งข็งขึ้นมามาก ขณะกำลังจะขัดขึ้น ก็นึกถึงคำที่เขาพูดว่า “ใช่ที่ว่าความสุข” จึงอดคิดไม่ได้ว่า ช่างเถิด ไม่รู้ว่่วันพรุ่งนี้ จะเป็นเช่นไร ต่อให้ข้าตั้งครรภ์จริง บางทีเด็กคนนี้ อาจไม่มีโอกาสเกิดมาก็เป็นได้ มิสู้ตามใจเขาก็แล้วกัน

คิดได้เช่นนี้ นางจึงยื่นแขนโอบคอเขาเอาไว้แล้วจุ่มพิตตบ กลืนอาย วสันต์ค่อยๆ โอบอวลขึ้นอีกครั้งภายในตุ้รธม้า

ทดลองอ่าน

สมทบกับทรานหมื่น

คนทั้งกลุ่มเดินทางอย่างไม่เร่งร้อน รถม้าโคลงไปมาจนเลยยามพลบ หลังจากค้างแรมกลางทุ่งหญ้าสองคืน ก็มาถึงยามอรุณรุ่งของเช้าวันใหม่ ทุ่งหญ้ายามฟ้าสว่างช่างกว้างใหญ่และเย็นสดชื่น ในรถม้า เงินทรงอิงแอบอยู่ในอ้อมอกของหวังหง มองทิวทัศน์ด้านนอก อย่างเกียจคร้าน

หวังหงก้มหน้าลง ยกมือลูบไหล่เปล่าเปลือยของนาง จากมุมที่เขามองลงไป เห็นเนินหยกผุดผาดรำไร

ท่ามกลางแสงตะวันยามรุ่ง ริมฝีปากแดงระเรื่อของนางบวมเล็กน้อย ดวงตาฉ่ำขึ้นเป็นประกาย ผิวพรรณเนียนนุ่มกรุ่นกลิ่นหอมจางๆ ชวนหลงใหลสตรีผู้นี้ขอเพียงสลัดเกราะป้องกันตนเองออก ก็มักดึงดูดผู้อื่นให้หลงใหลอยู่ตลอดเวลา

มือข้างหนึ่งยื่นไปจับลงบนรอยนิ้วมือที่ขี้ยังขึ้นนั้นอีกครั้ง

แม้สัมผัสเพียงเบาๆ ทว่าเงินทรงก็ยิ่งเจ็บจนสะดุ้งเล็กน้อย นางหันไปหรีตา เอ่ยเสียงขุ่น “เจ็บจนช้ำหมดแล้ว” เห็นเขายังจ้องตนนิ่ง นางก็สูดจมูกอย่างน้อยใจ “จริงๆ นะ”

หวังหงยิ้ม มือทั้งสองยังคงวางบนเนินอก น้ำเสียงนุ่มนวลและอ่อนล้า

“อาทรง”

“หืม?”

ขณะที่หวังหังกำลังจะเอ่ยต่อ ด้านนอกก็มีเสียงฝีเท้ามาเร่งรีบตามด้วยเสียงรายงาน “หลวงจวิน แม่ทัพหฺร่ามาถึงแล้วขอรับ”

ทรานหมิ่นมาแล้วหรือ

ขณะที่กำลังตระหนก เงินหรงก็ได้ยินเสียงหัวเราะเรียบเฉยของหวังหงเหนือศีรษะ “เพิ่งจะจบศึกสินะ ไม่พักสักหน่อยก็มาแล้ว คนผู้นี้หน้าว่ามีน้ำใจเหมือนกัน”

เงินหรงได้ยินก็ก้มหน้าลง

หวังหงชำเลืองมองนาง จากนั้นจึงสั่งการ “เตรียมตัวให้พร้อม”

“ขอรับ”

รถม้าหยุดวิ่ง เงินหรงหยิบเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายออกมาจากช่องในผนังรถม้าให้หวังหงผลัดเปลี่ยน จากนั้นนางก็หยิบชุดสตรีที่หวังหงเตรียมไว้ให้

ทว่าเพิ่งจะแตะชุดสีขาว มือข้างหนึ่งก็วางลงบนมือนาง

เงินหรงหันไปมองด้วยความประหลาดใจ

หวังหงเหลือบมองชุดสีขาวนั้น จากนั้นก็ยื่นมือหยิบชุดสีแดงอ่อนแซมดินทองออกมา วางทาบบนตัวนาง “สวมตัวนี้”

เห็นสายตาประหลาดใจของเงินหรง เขาก็เบือนหน้า พูดอย่างไม่ค่อยสบายอารมณ์ว่า “สวมเถอะ”

เงินหรงรับชุดนั้นมา ภายใต้อันแสงตะวัน ชุดสีแดงเนื้อนุ่มพลิ้วราวกับระลอกคลื่น ดินทองเปล่งประกายระยิบระยับราวกับแสงตะวัน ช่างงดงามเหลือเกิน

เมื่อก่อนนางไม่เคยสวมชุดสีแดง

หากมิใช่เพราะมู่หรงเคอบังคับ นางก็ไม่รู้จริง ๆ ว่าตนสวมชุดสีแดงแล้วจะสะดุดตามากเช่นนั้น

ตอนนี้ในใจนางยังคงรู้สึกต่อต้านชุดสีแดง ทว่าในเมื่อหวังหงยืนกราน...

นางกัตรีมฝีปาก ถอดเสื้อตัวนอกออก

ลำคอขาวเนียนระหงกับลาดไหล่โค้งมนปรากฏขึ้นเบื้องหน้าหวังหงมือของเขาลูบไล้ผิวของนางโดยไม่รู้ตัว พลางเอ่ยเบา ๆ “นวลเนื้อผุดผาดพราวกระจ่างจับแสง พิลาสดูหยกอยู่น องค์กรวมแท้งามละมุน”

เขาเปรยพลางโน้มตัวมาโอบกอดนางไว้ พร้อมกับซุกใช้ไบหน้าข้างข้างลำคอ

ลมหายใจอุ่นร้อนที่รินรดข้างหูทำให้เงินทรงจ๊กจี้

นางอดกลั้นจนหน้าแดง ก้อนเอ่ยกลัวหัวเราะ “วาจาของซีหกลางข้างไฟเราะนักร นี่ก็คือความกิริมย์ในหอห้องไขหรือไม่ว่”

คำพูดของนางทำให้หวังหงอึ้งไป “ฟังจากน้ำเสียงของซิงซิง คล้ายกับรอยคอยความกิริมย์ในหอห้องมานานแล้วอย่างนั้นหรือ”

เงินทรงรีบก้มหน้าทันที

นางรอยคอยมานานมาก ซาดิก่อน นางแต่งกายหรูหรางดงามนั่งข้างหน้าต่าง จ้องมองต้นไม้เขียวชอุ่ม เฝ้าวลิตหาความสุขที่มีอาจได้สัมผัสนี้มาตลอด

ตอนนี้นางได้สัมผัสแล้ว...ความสุขเช่นนี้บางที่อาจคงอยู่เพียงไม่กี่วัน ทว่าข้างงดงามเหลือเกิน เหตุใดนางยังต้องคิดว่านูนอีกด้วยเล่า

เงินทรงกัตรีมฝีปาก หันไปงับปลายจมูกหวังหง กลอกตาทำไม่รู้ไม่ชี้ใส่เขาอย่างน่ารักน่าใคร่ “สตรีบนโลกมีใครบ้างที่ไม่ถวิลหา”

นางหันกลับพร้อมอมยิ้ม ถอดเสื้อตัวกลางออกโดยหันหลังให้หวังหงทันทีที่เสื้อตัวกลางสีขาวร่วงลงสู่พื้น นางก็ได้ยินเสียงลมหายใจของชายที่อยู่ด้านหลังเปลี่ยนเป็นหอบแรงดังซัด

เงินทรงกัตรีมฝีปากยิ้ม กิริยาท่าทางสง่างามราวกับกำลังร้ายระบำหยิบเสื้อตัวกลางตัวใหม่ที่อยู่อีกด้านขึ้นมา

ทว่าเพิ่งจะทาบลงบนตัว มือทั้งสองก็ถูกหวังหงคว้าไว้แน่นจากด้านหลังริมฝีปากของเขาขบเม้มลงแรง ๆ บริเวณลาดลำคอเนียนเกลี้ยงเกลา

รอยฟันปรากฏขึ้นทันที

เงินทรงยังไม่ทันจะร้องเจ็บ เขาก็เอียงศีรษะงับแรงๆ ที่ได้หูนาง
พอเขาผละออกไป เงินทรงก็มองคั่นห้องอย่างใจลอย รอยฟันหลายซี่
นั้นชัดเจนสะดุดตาดึงนัก

นางเอ่ยอย่างตกตะลึง “นี่...นี่จะอย่างไรดีเล่า”

นางหยิกแขนหวังหงอย่างแรง เอ่ยอย่างซุนเคื่อง “ท่านจะให้เข้าไปพบ
คนได้อย่างไรกัน”

หวังหงแค้นเสียงที่เบาๆ ตอบอย่างเกียจคร้าน “สองสามวันนี้เจ้า
ไม่จำเป็นต้องพบใคร”

จะไม่ต้องพบใครได้อย่างไร ทรานหมิ่นรอกอยู่ข้างหน้า

ทันทีที่นึกถึงทรานหมิ่น เงินทรงก็หันไปมองพลางหัวเราะคิกคัก
“ซีหกลาง” เห็นหวังหงที่ไม่รู้ว่าขยับตัวไปที่ข้างหน้าต่างตั้งแต่เมื่อใด นั่งเอนหลัง
มองก้อมเมฆขาวบนท้องฟ้าด้วยสีหน้าสุขุมสงบนิ่ง ดูสง่างามยิ่งนัก

เจ้าคนผู้นี้ วางท่าเสแสร้งอีกแล้วนะ

เงินทรงลอกตา สวมเสื้อตัวกลางและทับด้วยเสื้อสีแดงอ่อนนั้น
หลังจากนุ่หน่วยกันเรียบร้อยแล้ว รถม้าก็เคลื่อนตัวอีกครั้ง

เสียงอะอะทางด้านหน้าค่อยๆ ดังขึ้น เสียงม้าร้องดังอย่างต่อเนื่อง ตอนที่
รถม้าหยุดลง เงินทรงก็สองคั่นห้องเกล้าผมเรียบร้อย

ครั้งนี้นางเกล้ามวยเช่นสตรีที่ออกเรือนแล้ว เพิ่งจะปักปิ่นลงไป
หวังหงก็เอ่ยเสียงอ่อนโยนที่ด้านนอกรถม้า “ลงมาเถอะ”

“เจ้าคะ”

ตอนที่เงินทรงลงไป หวังหงไม่ได้รอนาง ทว่ากลับสาวเท้าเดินไป
ข้างหน้า

เงินทรงรีบตามไปทันที

ที่ด้านหน้าห่างไปประมาณสองร้อยก้าว เห็นขบวนที่มีศีรษะดำๆ
ของผู้คนมากมายและม้าที่กำลังย่างเดินจนฝุ่นคลุ้งตลบ

ขบวนนี้น่าจะมีสักหลายพันคน

ขณะที่ทั้งสองเดินเข้าไปใกล้ ก็มีคนในขบวนนั้นพลิกกายลงจากหลังม้าตรงมาทางพวกเขา

หวังหงเดินไปหยุดยืนตัวตรงมือโพล่หลังใต้ต้นทรงชู่ใหญ่ต้นหนึ่ง เงินทรงรีบชวยเท้าเดินไปที่ด้านหลังเขา หรือตาลงเนื่องจากหันหน้าเข้าหาแสงตะวันแพดกล้า

ชายลึบกว่าคนรีบเดินเข้ามา บุรุษที่อยู่หน้าสุดสวมชุดเกราะเต็มยศ สะท้อนแสงตะวัน รูปร่างสูงใหญ่เย็นชา

บนชุดเกราะเต็มไปด้วยคราบเลือดและฝุ่นดิน ไม่มีจุดใดที่สะอาดเลย ใต้ดวงตาดำลึกเฉียบคมเหมือนหมาป่านั้นยังมีรอยเลือดกระเซ็นเลอะรอยหนึ่ง

พวกคนที่อยู่ด้านหลังเขาก็เช่นกัน แต่ละคนเนื้อตัวเประอะเปื้อนไปด้วยคราบโลหิตและฝุ่นดิน

บุรุษผู้นั้นเห็นหวังหง ริมฝีปากบางกระตุกขึ้นนิด ๆ ถือเป็นการยิ้มให้ จากนั้นดวงตาก็เหลือบมองไปทางด้านหลังหวังหง

ทันทีที่เห็นเงินทรง แวตาก็วูบไหวด้วยความตกตะลึงไปชั่วขณะ หวังหงรีบเดินไปต้อนรับ

เขาประสาทมือคารวะหรรณหมื่นในชุดเกราะ ยิ้มเอ่ยว่า “ยินดีกับท่านแม่ทัพที่ชนะศึกกลับมา”

หรรณหมื่นพยักหน้า ดวงตายังจับจ้องเงินทรง ลักพิกก็กล่าวว่า “สีหน้าสดใสกว่าแต่ก่อน เห็นทีจะไม่เป็นอะไร”

เขาหันมามองหวังหง ริมฝีปากบางเหยียดออก เอ่ยเสียงเรียบว่า “ซีหลางช่างเก่งกาจนัก หลังจากเป็นวีรบุรุษช่วยหญิงงามแล้ว ทรงผมของหญิงงามก็เปลี่ยนไป”

หวังหงอึ้ง หันกลับไปมองเงินทรง

ครั้นเห็นนางเกล้าผมเช่นสตรีออกเรือน มุมปากก็ค่อย ๆ คลี่เป็นรอยยิ้มกว้าง

ขณะที่กำลังจะหักใจละสายตาจากร่างนาง ไปหน้าหล่อเหลาสว่างงามของเขายังประดับรอยยิ้มเบิกบาน ดวงตาดำใสกระจ่างหยีไค้งเล็กน้อย ฉายประกาย

ฟังพอใจ

เห็นหวังหงเช่นนี้ หรานหมิ่นก็แค้นเสียดใจเบาๆ

เงียบกันไปสักพัก หวังหงก็ถามว่า “สถานการณ์เป็นเช่นไรบ้าง”

สีหน้าท่าทีของหรานหมิ่นเปลี่ยนเป็นขึงขังขึ้นมาทันที เขานิ้วหน้าเอ่ยเสียดใจ “มู่หรงเคื่องก่งจากสมคำรำลือ จากที่เตรียมการจู่โจมโดยไม่ให้ทันตั้งตัว ก็ได้แค่กวาดล้างกองกำลังสามพันในสังกัดเขา ส่วนกองกำลังสองพันที่เขานำทัพเองนั้นไม่เป็นอะไรเลยแม้แต่หน่วย”

เขามองมาทางหวังหง “เจ้าคนผู้นั้นลอบช่องสุมกำลังไว้สองพันระหว่างทาง หมายถึงหารเข้าขณะที่ไม่ทันระวังตัว เพิ่งจะหลบออกมาได้ ก็เจอกับคนของมู่หรงเคื่องอีก ขำรบติดต่อกันสองครั้งในคราวเดียว ทหารเหนื่อยล้าแม้จำนวนคนจะไม่ได้ด้อยกว่าเขา สองฝ่ายปะทะกันอยู่ครึ่งวัน ต่างฝ่ายต่างก็ถอนกำลัง”

หวังหงพยักหน้า “ไม่แล้ว มู่หรงเคื่องสติปัญญาโดดเด่นเหนือผู้คนทหารใต้บังคับบัญชาของอาจห้าวหาญ หากยังฝืนปะทะกับเขา รังแต่จะเสียหายกันทั้งสองฝ่าย” เงียบไปสักพัก เขาก็พูดถึงสถานการณ์ทางฝ่ายตนบ้าง “เขาเห็นข้าเพียงแค่ต้องการช่วยอาหารออกมา จึงไม่ยอมเสี่ยงอันตราย”

ข้อนี้หรานหมิ่นย่อมต้องรู้ เขาพยักหน้า เพียงแต่ขณะที่หวังหงเอ่ยถึง “อาหาร” เขาก็ชำเลืองมองเงินหรงอีกครั้ง

หรานหมิ่นละสายตากลับมา หันไปมองหวังหง เอ่ยซ้ำๆ อย่างเคร่งขรึมเย็นชา “เป็นตามที่เจ้าต้องการ ทรัพย์สินของเจ้าเมืองมั่วหยาง ข้าไม่ได้แตะต้อง... ข้าคุ้มกันไปส่งตลอดทาง ทัพย่อยของหูเหยียนเฉิงที่มู่หรงเคื่องส่งมาก็ถูกคนของข้าขับไล่ไป ไม่ได้เอาอะไรติดมือไปทั้งสิ้น”

หวังหงประหลาดใจ เขาจ้องหรานหมิ่น ถามว่า “ท่านมิได้แตะต้องอะไรเลยรี”

หรานหมิ่นพยักหน้า

หวังหงเอ่ยซ้ำๆ “เส้นทางซูหมิงนั้นเป็นของตระกูลหวังของข้า ท่านสามารถจัดการได้”

หรรณหมื่นไม่ตอบ กลับมองเงินทองอย่างจริงจัง ไม่ละสายตา ค่อยๆ เอ่ยว่า “สตรีผู้นี้ ข้ามีอาจให้นางถูกผู้ใดลบหลู่ได้ ข้ายอมเต็มใจช่วยนาง ส่วนทรัพย์สินเหล่านั้นไม่สำคัญ”

เขาไม่มองหวังหึงแม้แต่น้อย เอ่ยต่อ “โปรดออกไปก่อน อนุญาตให้ข้าได้พูดคุยกับสตรีผู้นี้สักเล็กน้อย”

แม้ทัพบุรุษต่างค่อยๆ ถอยออกไป หวังหึงลูบมือเงินทอง ค่อยๆ เดินห่างออกไป

หรรณหมื่นหรือตาลงมองเงินทอง ผ่านไปครู่ใหญ่จึงถามว่า “ผู้ทรงเคื่อนั้นจะต้องเจ้าหรือไม่”

เงินทองตกตะลึง ก่อนจะส่ายหน้า “ไม่ ข้าโน้มน้าวจนเขารับปาก จะให้เกียรติข้า”

หรรณหมื่นไม่ตอบ

เงินทองประหลาดใจ ลอบเงยหน้ามองเขา

พลันสลับกับสายตาก็มองมาของหรรณหมื่น ภายใต้แสงตะวัน ดวงตาดูตันเหยียดเกรียมคมกริบดุจเปลวเพลิงในความมืดมิดของเขา ฉายแววมืดหวังสร้อยเศร้า ทั้งยังมีความอ้างว้างที่ยากจะบรรยายเป็นครั้งแรก

เป็นความอ้างว้างเดียวดายอย่างที่สุด

เขาใช้ดวงตาเช่นนี้จ้องมองนาง กระทั่งผ่านไปนานมากจึงเอ่ยเสียงเบาว่า “เจ้าทรยศข้า ทำให้ข้าเจ็บปวดหลายครั้ง...เรื่องเหล่านี้ ข้าไม่ถือโทษเจ้า”

หัวใจของเขา

ภรรยา ทำให้เขาเจ็บปวดหลายครั้งอย่างนั้นหรือ

เงินทรงไถ่ยีนก็ยกอยากหัวเราะ ทว่าเห็นแวตาท้องว่างของเขา เห็นคราบโลหิตและฝุ่นดินที่เลอะเทอะเปื้อนบนร่างสูงใหญ่ ทั้งๆที่แสงตะวันกำลังดงาม ทว่าบุรุษรูปงามไร้ที่ติผู้นี้กลับทำให้คนรู้สึกถึงความเย็นชาและโดดเดี่ยว

เงินทรงมองเขาอย่างอึ้งงัน พลันรู้สึกสแปร่ร้อนในดวงตา จึงรีบเบือนหน้าหนี ปล่อยให้สายลมพัดน้ำตาที่คลออยู่ให้แห้งไป...บางที่นางอาจไม่เคยเข้าใจเขาจริงๆ ลึกๆแล้วบุรุษผู้นี้ปรารถนาความรักความอบอุ่น อ่อนโยนดุจกระแสน้ำ นางเคยคิดว่าเขาแข็งแกร่งดุจเหล็กกล้าไม่มีทางล้มได้ ทว่านางคิดผิดไป ไม่ว่าจะป็นชาติก่อนหรือชาตินี้ บุรุษผู้นี้ก็โดดเดี่ยวเดียวดาย ตั้งแต่ต้นจนจบ ไม่ว่าเขาจะมีพร้อมสักเพียงใด ทว่าจิตวิญญาณก็ยังคงร่อนเร่ ไขว่คว้าหาความอบอุ่นตลอดเวลา

เมื่อชาติที่แล้ว นางใช้ผิดวิธีเพื่อทำให้เขาสนใจ แม้จะวางอุบายสารพัด ทว่าสุดท้ายก็มีอาจทำให้เขาหันมามอง

ชาตินี้ นางปล่อยวางจากเขา ปล่อยวางทีฐึเช่นนั้น ทว่าจะโดยตั้งใจหรือไม่ก็ตาม ความปรารถนาและการปฏิเสธจากกันบั้งของจิตใจ กลับทำให้

นางเดินเข้าไปในหัวใจของเขา

เงินทรงคิดแล้วก็รู้สึกว่าคุณทำร้ายเขาจริง ๆ เหมือนกับที่เขาทำร้ายนางเมื่อชาติก่อน นางตั้งต้นเดินเข้าไปในหัวใจเขา แต่แล้วกลับทิ้งขว้างไม่แยแสเป็นการทำร้ายเขาที่เจ็บปวดรวดร้าวที่สุด

ริมฝีปากของนางขยับ สิ่งที่ไม่เหมือนกับที่ผ่านมาคือ ครั้งนี้เงินทรงไม่รู้สึกดีใจเลยแม้แต่น้อย

เงินทรงยกมือขานขึ้นลูบเรือนผม ก่อนจะค่อย ๆ ลดมือลงช้า ๆ ขณะกำลังคิดจะพูดอะไรออกไปสักคำ ทรานหมิ่นก็เอ่ยเสียงขริมว่า “อาหารงมหากว่า...” เขาเอ่ยอย่างยากลำบาก “หากเจ้าเกิดตั้งครมร์ ไม่มีที่ไป ก็มาหาข้าเถอะ”

เงินทรงเงยหน้าขึ้นมองเขาทันที

เห็นสายตาอ้างว้างเดียวดายไร้สิ้นสุดจ้องนางแน่วหนึ่ง จึงเอ่ยเสียงเบาว่า “งูทรงเค่อไม่ได้แต่ต้องข้าจริง ๆ” น้ำเสียงของนางค่อนข้างอ่อนแรง นางเองก็รู้ว่า แต่ไหนแต่ไร สตรีที่ตกอยู่ในมือชาวหู หากดีหน่อยก็หลับนอนกับจอมทัพเพียงคนเดียว ทว่าส่วนมากแล้วมักตกเป็นของเล่นร่วมสนุกกันของเหล่าแม่ทัพนายกองและพวกทหาร...นี่เป็นเรื่องที่พบเห็นได้ทั่วไป ไม่มีสตรีใดหลบหนีได้ ดังนั้นทั้งทรานหมิ่นและหวังหงจึงคิดว่านางเองก็คงเลี่ยงไม่ได้เช่นกัน

ทรานหมิ่นมองนางไม่ละสายตา “สตรีเช่นเจ้านิสัยดื้อรั้นหัวแข็ง ต่อให้ไม่อาจยยอมรับเงินเว่ย ก็สามารถมาหาข้า อธิบายให้ข้าฟังได้ เพื่อเรื่องเล็กๆ เรื่องนี้ เจ้าถึงกับยอมเสียความบริสุทธิ์ให้หวังหง อาหาร เจ้าผิดต่อข้า”

ในน้ำเสียงเคร่งขริมของเขาเจือแววเศร้าสร้อย ตอนที่พูดว่า “เจ้าผิดต่อข้า” ยิ่งเหมือนไร้เรี่ยวแรง

ริมฝีปากของเงินทรงขยับ นางรู้ดีว่าหากนางจริงใจตั้งแต่แรก ตั้งใจแต่งงานกับเขาเพียงผู้เดียวแล้วละก็ ตอนที่รู้เรื่องเงินเว่ย นางคงจะไปหาเขาวิงวอนเขา แม้เขาอาจไม่รับฟัง ทว่านางก็ควรลองดูสักครั้ง

ทรานหมิ่นเห็นนางก้มหน้า มุมปากกระตุกนิด ๆ ก็พูดต่อ “หลังจากเจ้า

สูญเสียความบริสุทธิ์ไป ข้าก็พร้อมจะไม่ถือสา ทั้งยังเต็มใจแต่งงานกับเจ้า... แต่เจ้าก็ยังปฏิเสธ อาหรง ใจของเจ้าช่างแข็งราวกับหิน”

พุดจบเขาก็แหงนหน้ามองฟ้า ลูกกระเดือกขยับขึ้นลง โปหน้าหล่อเหลา ฉายรอยยิ้มเศร้า “ข้าหรงหมื่นชาตินี้เกิดมาเป็นเบี้ยล่างพวกหูชั่วซ้ำ รับคนชั่ว เป็นบิดา แม้จะช่วยเหลือผู้คนมากมายนับไม่ถ้วน ทว่ากลับถูกดูแคลนเหยียดหยาม แต่ข้าก็ไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น...มีเพียงเจ้าคนเดียวเท่านั้น สตรีเช่นเจ้าทำให้ข้ามีความสุขเหลือเกิน รู้สึกว่าชาตินี้ไม่เสียชาติเกิดแล้ว แต่ชั่วพริบตาเจ้ากลับทำกับข้าเช่นนี้ อาหรง ตอนที่ย้ำแค้นเจ้า ข้าคิดจะสังหารเจ้าจริงๆ”

เงินหรงกัดริมฝีปาก ยิ่งก้มหน้าต่ำลงอีก

ลูกกระเดือกของหรงหมื่นขยับอีกหลายครั้ง เขาหลับตาลง ปกปิดความเจ็บปวดขมขื่นและความอ้างว้างในดวงตา เอ่ยเสียงแหบแห้ง “ครั้งนี้ข้าก็คิดจะวางมือไม่สนใจ ทว่าพอคิดว่าเจ้าตกอยู่ในมือพวกหูต่ำซ้ำเช่นเดียวกับสตรีชาวฉินมากมายนับไม่ถ้วนที่ข้าได้พบเห็น แต่ละคนร้องไห้คร่ำครวญตกเป็นทาสชาวเชียนเปยชั่วซ้ำนั้น ข้าก็มีอำนาจดูดยาได้”

เงินหรงถอยหลังไปก้าวหนึ่ง ค่อยๆ ค้อมตัวลงคารวะเขา จิตใจของนางสับสนยิ่งนัก ก้อนสะอื้นจุกในลำคอ นอกจากการทำเช่นนั้นแล้ว นางก็ไม่รู้จริงๆว่าจะทำเช่นไรได้อีก

เสียงแหบแห้งของหรงหมื่นดังเข้าหู “ตอนนี้เจ้าปลอดภัยกลับมา ข้าก็ดีใจยิ่งนัก”

เขามองเงินหรง เอ่ยซัดถ้อยซัดคำ “เจ้าจำคำพูดของข้าเอาไว้ หากไม่มีที่ไป สามารถมาหาข้าได้ ลูกผู้ชายเช่นข้า ไม่มีทางหัวเราะดูแคลนเจ้าแน่นอน บุตรของเจ้า ข้าก็จะดูแลเหมือนบุตรของตนเอง”

เขาจ้องเงินหรงอย่างแน่วแน่จริงจัง ราวกับอยากจดจำนางเอาไว้ตลอดกาล และราวกับว่าหลังจากมองครั้งนี้แล้ว ก็จะลืมนางให้ได้

กระทั่งได้ยินเสียงถอนหายใจของเขาลอยมาตามลม เงินหรงจึงเงยหน้าขึ้นมา เห็นเพียงชายลือที่สะบัดไหวเท่านั้น

ทรานหมื่นเดินมาถึงข้างบังเหียนก็พลิกกายขึ้นม้า ไม่หันกลับมาอีก ออกคำสั่งเสียงดังกังวานและเย็นชา “ไป!”

ทหารม้าขับพันขยับเดิน ฝุ่นคลุ้งตลบจนเงินทรงต้องหรีตาลง หวังหงเดินมาที่ด้านหลังนาง มองเงาร่างสีเลือดที่จากไปไกลขึ้นเรื่อยๆ ภายใต้อสงศวัน เอามือโพล่หลังพลาญพูดว่า “เจ้าไม่มีที่ไปอย่างนั้นหรือ เขาคิดมากเกินไปแล้ว”

ไต่ย็นเสียงไม่พอใจ เงินทรงก็รีบกะพริบตาไล่น้ำตา หันกลับไป หวังหงจ้องนางหนึ่ง ครั้นเห็นดวงตาเปี่ยมขึ้นก็แค่นเสียงทื่ออย่างซุนเคื่อง “ไปเถอะ” แล้วก้าวอาดๆ จากไปโดยไม่รอให้เงินทรงตามมาทัน

เงินทรงกลับขึ้นไปบนรถม้าอีกครั้ง

นางก้มหน้า จ้องมือที่บีบกันแน่นโดยไม่ขยับเขยื้อน ช่วงขณะนั้น อารมณ์ความรู้สึกของทั้งสองชาติ ความนึกคิดต่างๆ นานา ล้วนถาโถมพรั่งพรู อยู่ในหัวใจ กระทั่งผ่านไปนานจึงค่อยสลายกลายเป็นเสียงถอนหายใจ เอือกหนึ่ง

เงินทรงเงยหน้าขึ้นเหม่อมองทิศทางด้านนอก ไม่รู้ว่าผ่านไปนานเท่าใด นางจึงเพิ่งนึกถึงหวังหง รีบหันไปมองเขา

หวังหงกำลังหลับตาพักผ่อน นิ่งราวกับรูปปั้นแกะสลัก

เงินทรงขยับไปหาเขา พอเข้าไปใกล้ ก็ได้ยินเขาเอ่ยเสียงเอือกเย็น “ไม่คิดถึงสหายเก่าของเจ้าแล้วหรือ”

เงินทรงสะอึกอึ้งไป ก่อนตอบกลับยี้มว่า “มีคนใหม่แล้ว เหตุใดต้องคิดถึงคนเก่าด้วยเล่า”

หวังหงลืมตา

แวตตาเขายังคงทอประกายสูงส่ง ยากจะไขว่คว้า ทว่าเงินทรงคุ้นเคยกับเขาตียิ่งนัก สังเกตเห็นริมฝีปากที่นูนเล็กน้อยของเขาทันที

เงินทรงกลั้นหัวเราะ ขยับเข้าไปใกล้แล้วจุมพิตลงบนริมฝีปากเขาแรงๆ

หวังหงถูกเงินทรงหยอกเย้าก็ยังคงมองนางด้วยแวตาสีใสกระจ่างสูงส่ง

เย็นชาและห่างเหินอยู่ในที่

เงินทรงลอบถอนหายใจ ค่อยๆ เขยิบออกไปเงียบๆ นำพิณเจ็ดสายของเขาจากผนังรถอีกด้านมาวาง ตวัดข้อมือเริ่มบรรเลง ความคะนองหาอันสงบนิ่งและห่างไกลหลังไหลออกมา

ใบหน้างามหมดจดที่ถูกขยับแน่นด้วยชุดสีแดง ช่างงดงามราวกับผืนน้ำในทะเลสาบยามอาทิตย์อัสดง ทันทีที่มีมือของนางบรรเลง เส้นผมดำขลับดูแพร่ใหม่ก็แผ่สยายลงมา เผยลำคองามระหงดูหยกขาว

หวังหมองเข้าไปในดวงตางาง ความเย็นชาสลายไปจนหมดสิ้น รู้สึกเคลิบเคลิ้มโดยไม่รู้ตัว

เสียงรถม้า เสียงกระชิบกระซาบ ฟูนคละคลั่งตลอดเส้นทางดินลูกรังท่ามกลางเสียงพิณสงบนิ่งเพราะพริ้ง ดูห่างไกลและเก่าแก่นี้ ได้ก่อเกิดเป็นทิวทัศน์ที่จะคงอยู่ชั่วนิรันดร์

“ปกเสื้อสีครามของเจ้า ตราทรงใจข้า แม้ข้าไม่เคยไปหาเจ้า เหตุใดเจ้าตัดเย็บไม่ลั้งเล!

“สายคาดสีครามของเจ้า ตราทรงใจหวังคำหนึ่งข้า แม้ข้าไม่เคยไปหาเจ้า เจ้าก็ไม่เป็นฝ่ายมาหา!

“ลืมตาดูผู้คนไปมา อยู่บนหอสูงกำแพงเมือง ไม่พบกันหนึ่งวัน เหมือนห่างกันสามเดือน...”

นี่เป็นความคะนองที่มีอาจใช้คำใดมาบรรยาย ยามที่คิดถึงเจ้า วันเวลาคลายหยุดนิ่งไม่เปลี่ยนแปลง ยามที่คิดถึงเจ้า ในวังราวกับปราการฉิน¹ ที่ขวางกั้น เงาของเจ้าอยู่ไกลถึงเมฆบนฟ้า ยามที่คิดถึงเจ้า ทุกลมหายใจช่างยาวนาน ดวงใจแหลกลาญเป็นขึ้นเล็กขึ้นน้อยนับไม่ถ้วน ทุกชิ้นส่วนล้วนสะท้อนเงาที่มีรอยยิ้มของเจ้า ยามคิดถึงเจ้า ความตายมิใช่สิ่งน่ากลัวอีกต่อไป นิ่งนั่งกลางแสงจันทร์หลายเพลา ปล่อยวิญญูณล่องลอยไปจากร่างนี้ พบเจ้ายังดินแดนห่างไกล

¹ หมายถึง กำแพงเมืองจีน ที่ถูกรวมให้เชื่อมต่อกันในสมัยฉินสี่หวงตี้

ทั้งที่คิดถึงคะเนิงหาเหลือแสน ทว่าบทเพลงนี้ก็กลับมีเพียงความสงบนิ่ง
ไร้ความเจ็บปวดขมขื่น

หวังหย่นแขนไปโอบกอดเงินทองจากด้านหลังโดยไม่รู้ตัว

จุมพิตเบาๆ ลงบนเรือนผมนาง คิดจะพูดอะไรบางอย่างทว่ากลับ
พูดไม่ออก เสียงพินของนางราวกับทำให้เขาเห็นเงินทองตกอยู่ที่ท่ามกลางชาวหู
ต่าซ่านับพันหมื่น ท่ามกลางสายตาบ้ำตันทนหับไม่ถ้วน ท่ามกลางจิตใจสงบนิ่ง
ที่พร้อมจะกระโจนสู่ความตายได้ทุกขณะ ยามที่คิดถึงคะเนิงหาเขา

เขาโอบกอดนางแน่นจนนางเล่นผิดจิ้งหะ เมื่อท่วงทำนองเพี้ยนไป
เงินทองจึงวางมือลงบนสายพิน ยุติการบรรเลง

พลันรู้สึกอุ่นที่ตึงหู

เขามองตึงหูนาง พลังเอ่ยด้วยเสียงนุ่มทุ่มระคนขมขื่น “วันนั้น
คำสนทนาระหว่างเจ้ากับพรานหมื่นที่อารามชีซาน ข้ารู้ทั้งหมด”

เงินทองกะพริบตา แผลงใจเล็กน้อย

เขาเลื่อนริมฝีปากลงด้านล่าง พรหมจุมพิตตามเส้นชีพจรข้างลำคอเรียวยาว
ระหง ขณะที่นางกำลังสิ้นระริก เขาก็พิมพ์เบาๆ อย่างอ่อนโยน “เจ้าถามข้า
ว่าเหตุใดจึงมาช่วยเจ้า...อาทรงเฝ้ารอข้าถึงเพียงนั้น ชีกลางจะกล้าไม่มาได้
อย่างไรเล่า”

เพียงคำพูดไม่กี่คำ เงินทองก็ราวกับเคลิบเคลิ้มไร้สติ แกวตาวูบไหว
อดหันกลับไปไม่ได้

ทว่าเพิ่งจะขยับ ศีรษะของนางก็ถูกตรึงไว้ ไม่ว่าจะออกแรงสักเพียงใด
ก็มีอาจหันไปมองเขาได้

เขาไม่ต้องการให้นางหันไป นางจึงไม่หัน เงินทองกลั่นยิ้ม สะกด
ความเคลิบเคลิ้ม เอนหลังพิงแผ่นอกเขา

ตอนนี้เขาจึงประคองใบหน้านางหันมา มอบจุมพิตอ่อนโยนบนริมฝีปาก
เงินทองเงยหน้าขึ้นรับ ขณะที่เรียวลิ้นกำลังพันพันดูตมี้ เเงาร่างของทั้งสอง
ก็แนบชิดผสานเป็นหนึ่งเดียวอีกครั้ง

ขบวนรถมุ่งหน้าไปยังเมืองหนานหยางอย่างไม่เร่งร้อน

185

ข่าวลือ

ยิ่งใกล้ถึงเมืองหนานหยาง บนถนนสัญจรก็ยิ่งคึกคักขึ้น มีขบวนค้าขายผ่านไปมาเป็นระยะ

ผู้คนที่สัญจรไปมาเหล่านี้ แน่หนอนว่าล้วนเป็นชาวจีน...ยิ่งบ้านเมือง วุ่นวายเพียงใด ก็ยิ่งเห็นขุนนางที่ซื่อสัตย์ภักดีมากขึ้นเพียงนั้น หลังจากที่ เจ้าเมืองมั่วหยางและเจ้าเมืองฉีหยางคนใหม่เข้าประจำการแล้ว บุรุษเลือดรัก แผ่นดินก็เดินทางมาที่นี้กันมากขึ้นเรื่อยๆ ในสายตาของพวกเขา เมืองมั่วหยาง เมืองหนานหยาง และเมืองฉีหยางรวมกันเป็นเมืองหน้าด่านที่ต้อนรับพวกเขา ในเมื่อราชสำนักตัดสินใจเผชิญหน้ากับชาวหู พวกเขาย่อมต้องปักหลักต่อสู้ อยู่ที่เมืองหน้าด่าน

ท่ามกลางผู้คนสัญจรเหล่านี้ ขบวนการของหวังหงเป็นที่สนใจมากขึ้นเรื่อยๆ แม้ในขบวนจะไม่มีตราสัญลักษณ์ตระกูล ทว่าร่างกายของอาจก่า ยากลื่นอายสังหารที่แผ่ออกมา ท่วงท่าสง่างามบนหลังม้าของเหล่าผู้อักรักษา ล้วนแสดงให้เห็นพลังการสู้รบอันแข็งแกร่ง

ขณะรถม้าที่อับอวลด้วยกลิ่นอายสันต์ของหวังหงกำลังวิ่งรักษาความเร็ว คงที่ จู่ๆ ก็มีคนหนึ่งขี่ม้าพุ่งเข้ามาขวางไว้

คนผู้นั้นนับว่าน่าสนใจ บนศีรษะสวมหมวกลักษณะคล้ายป้านสุรา

สวมชุดบัณฑิตเต็มยศ ทว่าที่เอวกลับเห็นขวานเล่มแข็งไว้

เพราะการแต่งกายประหลาดตาไม่เหมือนคนทั่วไปเช่นนี้ ทนที่ที่ปรากฏกายจึงดึงดูดให้ผู้คนหัวเราะ

เขาควมม้าพอมแห่งมาขวางหน้ารถม้าของหวังหง ซึ่งมือชี้ไม่ไปทางด้านในรถม้า เอ่ยเสียงดังว่า “ไม่ทราบว่ามีผู้ที่อยู่ในรถม้าเป็นหลวงจวินตระกูลใด ผู้อารักของอาจหาญเช่นนี้ ม้าคิงดงามยอดเยี่ยมถึงเพียงนี้ รถม้าสั้นไหวเช่นนี้” พูดคำนี้จบก็หัวเราะก๊วงวานแล้วโคลงศีรษะ “ข้าน้อยอยากพบจริง ๆ!”

แม้เสียงของคนผู้นี้จะฟังไม่ค่อยถนัดนัก ทว่าทุกถ้อยคำที่พูดออกมาดังเข้ามาถึงในรถม้า

เงินทรงซึ่งถูกหวังหงทาบตัวยู่ด้านล่างตัวแข็งที่อันทันใด นางหน้าแดงพลางผลึกเขากออก เอ่ยเบา ๆ ว่า “เร็ว ลูกขึ้นเร็วเข้า”

“ทำไมเล่า”

น้ำเสียงเกียจคร้านยิ่งนัก เงินทรงกลอกตา จากนั้นก็ต้องสะกดเสียง หอบหายใจเพราะการเคลื่อนไหวบูบับของเขา นางเอ่ยอย่างเขินอาย “มีคนกำลังทักทายท่านอยู่”

“จริงหรือ”

เงินทรงพยักหน้าแข็งขัน “จริง ท่านฟังดู”

หวังหงผงกศีรษะ

เขายิ้มอ่อนโยนให้เงินทรง ยื่นท่อนแขนเปลือยเปล่าออกไปโบกที่ด้านนอกหน้าต่างรถม้า เอ่ยเสียงแหบพร่าว่า “ห่างจากภรรยาไปนานเพิ่งได้อยู่พร้อมหน้า ยามนี้กำลังสุขสำราญ วันหน้าหากมีวาสนาค่อยพบกัน”

เสียงเอะอะที่ด้านนอกเงียบลง

จู่ ๆ เสียงหัวเราะก็ดังขึ้น ท่ามกลางเสียงร้องประหลาดใจ ชายบนหลังม้าหัวเราะลั่น พูดเสียงดังว่า “มีเหตุผล มีเหตุผล ข้าน้อยมาขัดความสำราญของคู่ยวนยางเข้าแล้ว ช่างเสียมารยาท เสียมารยาทนัก สมควรตำหนิแล้ว” เขายิ้มพร้อมกับควมม้าถอยไป

ม้าทุกตัวรีบเร่งความเร็วผ่านกลุ่มคนที่กำลังหัวเราะเสียงดังไป
 ในรถม้า เฉินทรงหน้าแดงกำถ้ำถึงลำคองจนแทบคันโลหิตตอออกมาได้ นาง
 ทั้งเขินอายทั้งเดือดดาล ได้ยินที่หวังหงพูดเมื่อครู่ นางก็ถลึงตา ผลักเขาออก
 แล้วรีบสวมเสื้อผ้าอย่างร้อนรน

หวังหงกลับนอนตะแคงเท้าแขนอย่างเกียจคร้าน ขึ้นชมหญิงงาม
 สวมเสื้อผ้า “ไม่ต้องรีบร้อน เรื่องสุขสมสำราญของคนเป็นเรื่องธรรมชาติ
 ต่อให้หวังตีมาเองก็ไม่สนใจหรอก” เขาหัวเราะเบาๆ “จริงสิ ครั้งก่อนตอน
 สำราญกับอาหรง ก็ถูกหวังตีขวางทางไว้พอดีเช่นกัน...อืม ไยวันนั้นอาหรง
 กลับไม่เขินอายนะ”

โฉมหญิงย่อมรู้ว่าชนชั้นสูงทั่วท้องถนนต่างมองเรื่องนี้เป็นเรื่องธรรมดา
 สุขสมกันในรถม้าหน้าว่าแสนจะปกติ ทว่านางก็ยังคงหน้าแดงกำ เอ่ยอย่าง
 กรุ่นโกรธว่า “ท่าน เหตุใดท่านไม่คิดจะปิดบังบ้าง แล้วยัง...แล้วยังจะพูด
 ออกมาตรงๆอีก”

ดวงตาเป็นประกายสูงส่งของหวังหงปรายมองโฉมหญิงอย่างดูแคลน
 เอ่ยเสียงเรียบว่า “ทำก็ทำไปแล้ว ไยต้องปิดบังเล่า”

โฉมหญิงเดือดดาลยิ่งนัก จ้องเขาจนดวงตาแทบจะลุกเป็นไฟ

ขณะที่นางกำลังกั๊กฟันกรอด ด้านนอกก็มีคนเอ่ยเสียงดังกังวาน
 “เอ่ ผู้อารักขาช่างองอาจหัวท้าวหาญเหลือเกิน ไม่รู้ว่าเป็นคนของตระกูลใดกัน”

อีกเสียงตอบกลับ “น่าจะเป็นพวกสกุลหวัง เชี่ย อวี ฉิน เหล่านี้
 กระจ่าง”

คนเสียงดังผู้นั้นตกตะลึง “ในบรรดาสกุลหวัง เชี่ย อวี ฉิน ก็มี
 ผู้กล้าเลือดร้อนไม่กลัวตายเช่นนี้ด้วยรี”

เสียงเย็นซาอีกเสียงตอบ “กบกันบ่อ!”

คนเสียงดังผู้นั้นฉุนขาด ตวาดว่า “อูย! พวกตระกูลขุนนางจะมี
 ลูกผู้ชายที่แท้จริงอะไรที่ไหนกัน ข้าว่าได้หล้านี้มีคนเดียวที่ควรแก่การเคารพ
 นับถือ ก็คือนักพรตหญิงชุดขาวที่กล้าหาญนำหน้าทหารตอนที่หนานหยาง
 เกิดศึกใหญ่นั้น”

คนเสียงเย็นชาแค้นเสียงที่แรงๆ ไม่ได้พูดอะไร
เสียงทอดถอนใจอีกเสียงดังขึ้น “พูดถึงนักพรตหญิงนั้น ก็ควรค่าให้
นับถือจริงๆ”

“ถูกต้อง ผู้คนมากมายได้หาล้ำว้นแสวงหาชื่อเสียงลาภยศ สตรี
คนเดียวยังกล้าหาญชาญชัยยิ่งกว่าพวกเรา ช่างน่าละอายนัก”

“หากได้พบสตรีผู้นั้น ข้าจะต้องคารวะนางแน่นอน”

“ได้ยินว่าฝ่าบาทก็โปรดนางเช่นกัน วันนั้นยังดีห้องร้องป่าวไปทั่ว
ส่งหนุ่มรูปงามสิบคนเข้าจวนนาง”

“เหลวไหล! บุคคลเช่นนี้ยังจะชื่นชมสรรเสริญด้วยวิธีนี้อีก ฝ่าบาท
ช่างเหลวไหลจริงๆ!”

ท่ามกลางเสียงวิพากษ์วิจารณ์เลอะเทอะ สีหน้าของหวังหงเซียวล้ำขึ้น
เรื่อย ๆ ส่วนเงินทรงตกตะลึง

นางมิได้สนใจหนุ่มรูปงามที่ฝ่าบาทยัดเยียดมาให้ เพียงแค่ว่าก็
ค้นพบว่า ท่ามกลางเสียงวิพากษ์วิจารณ์ด้วยความสนใจใคร่รู้ยิ่งขึ้นเรื่อยๆ นี้
ชื่อเสียงของนางราวกับจะยิ่งโด่งดังขึ้น กลายเป็นบุคคลที่ผู้คนทุกหัวระแหง
ล้วนรู้จัก

ยิ่งรถม้าวิ่งเข้าใกล้เมืองหนานหยาง เงินทรงก็ยิ่งได้ยินเสียงผู้คน
วิพากษ์วิจารณ์มากขึ้น ล้วนมีแต่คำสรรเสริญชื่นชม เงินทรงยิ่งฟังก็ยิ่งนึก
สงสัย สถิติปัญญาและความกล้าหาญของข้าเลิศเลอยิ่งกว่าหรรณพมื่นและ
คนอื่น ๆ กลายเป็นวีรสตรีที่ควรค่าแก่การยกย่องไปแล้วอย่างนั้นหรือ

ขณะที่นางกำลังงุนงงอ้าปากค้างอยู่นั้น หวังหงก็เอ่ยว่า “เปลี่ยน
เส้นทาง”

“ขอรับ”

เสียงอีกทีที่ค่อยๆ ท่างออกไปตามการวิ่งของรถม้า

เงินทรงซึ่งแต่งตัวเรียบร้อยแล้วเปิดม่านรถออก มองฝุ่นคละคลุ้ง
ทางด้านหลังและผู้คนที่สัจจรไปมา พลังเอื่อยอย่างใจลอย “ข้ามีชื่อเสียง
โด่งดังเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อใดกัน”

นางหันกลับไปถามหวังหง “ผีมือท่านหรือ”

หวังหงค่อยๆ ลืมตาขึ้นมองเงินทรง เอ่ยเสียงเรียบ “อย่าเพิ่งด่วนตีใจ เรื่องที่เจ้าตกอยู่ในมือชาวหูมีคนจำนวนหนึ่งรู้แล้ว พวกเขาจะต้องใช้เรื่องนี้วางแผนทำอะไรขึ้นมาแน่นอน”

เขาแพร่ข่าวออกไปจริง ๆ ด้วย

เงินทรงแหม่มริมฝีปาก ยิ้มหวาน “ต่อให้รู้แล้วจะทำอะไรได้ ข้าเป็นถึงวีรสตรีเสียวนะ”

เห็นหวังหงยังนั่งมองนาง เงินทรงก็ขยับเข้าไปใกล้ ยื่นมือปิดปากเขา พลางพูดเบา ๆ ว่า “ไม่ต้องคิดแล้ว ข้าเป็นนักพรตหญิงมากู้ที่ทุกคนในเจี้ยนคังต่างรู้จัก ต่อให้ตกอยู่ในมือพวกชาวหู อย่างมากก็แค่ถูกเหยียดหยามสับประมาทเท่านั้น”

เห็นหวังหงยังนั่ง เงินทรงก็อิงแอบในอ้อมอกเขา “พอกลับไปเจี้ยนคังแล้ว ไม่รู้ว่าหลงจวินจะเป็นเช่นไร อาหรงจะเป็นเช่นไร...มีเพียงช่วงเวลาในชีวิตนี้ของอาหรงที่ไม่เสียดายแล้ว”

ตอนที่มาถึงประตูเมืองหนานหยางก็ล่องเข้ายามวิกาลแล้ว ผู้อารักขาคนหนึ่งเดินขึ้นหน้าไปเรียกอยู่สักพัก ประตูเมืองจึงเปิดออก

ตอนที่ผ่านประตูเมืองเข้าไป เงินทรงเห็นเงาผู้คนวูบไหวสองข้างทาง มีคนจำนวนไม่น้อยมองมาทางนี้

ขบวนรถวิ่งตรงต่อไปอย่างรวดเร็ว ไม่นานก็เข้าไปในจวนสกุลหวัง

พวกบ่าวรับใช้รออยู่นานแล้ว เห็นหวังหงลงมาจากรถ พวกเขาก็ค้อมตัวถอยไปข้างหลัง ก็มึนศีรษะลงอย่างพร้อมเพรียง

เงินทรงเดินตามหวังหงเข้าไปในเรือนหลัก

ทันทีที่ก้าวเข้าไปในลาน นางก็รีบเดินประชิดหลังเขา กระซิบว่า “เมื่อครู่สีหน้าของทุกคนดูผิดปกติ”

หวังหงพยักหน้าไม่แยแส “คนที่วางแผนลอบทำร้ายข้าที่มั่วหยางเริ่มลงมือแล้ว”

เขาหันกลับมาเห็นเงินทรงสีหน้าเปลี่ยนเป็นชาวซิดก็ยิ้มเล็กน้อย น้ำเสียงอ่อนโยนดูกลมวสันต์ “ไม่ต้องกลัว ไปอาบน้ำเถอะ”

เงินทรงไม่ขยับ นางจ้องเขา ถามว่า “พวกเขาจะบอกว่าท่านลอบสมคบ ชาวหูหรือไม่”

ท่าทางนางจริงจัง หมายถึงจะเค้นเอาคำตอบให้ได้

หวังหองลอบถอนหายใจ ยกมือลูบริมฝีปากนาง “ทรัพย์สินทั้งหลายที่มั่วหยางแทบไม่ได้รับความเสียหาย จะบอกว่าสมคบชาวหูได้อย่างไร”

เงินทรงโล่งใจ ยิ้มจนคิ้วตาโค้ง “ถ้าเช่นนั้นก็ไม่น่าจะมีปัญหาใหญ่ อะไร”

ทว่าพอเห็นสีหน้าท่าทีของหวังหองยังคงนิ่งเงียบ ก็อดถามอย่างระมัดระวังไม่ได้ “ไม่น่าจะมีปัญหาใหญ่อันใดใช่หรือไม่”

หวังหองลูบแก้มนางเบาๆ พลังยิ้มอ่อนโยน “จะคิดให้มากความทำไม ไปอาบน้ำเถอะ” พูดจบ เขาก็ไม่สนใจเงินทรง หันกายเดินเข้าไปข้างใน

คืนนี้ หวังหองยังคงสุขสำราญกับเงินทรง ก่อนจะกอดนางหลับไปด้วยความเหนื่อยล้า

เงินทรงตื่นขึ้นท่ามกลางเสียงนกร้อง

นางลืมตามองแสงตะวันสดใสที่ส่องลอดเข้ามาทางหน้าต่าง ก่อนยกมือขึ้นบังดวงตา พึมพำว่า “ไปจิ้งอ่อนเปลี้ยเช่นนั้นนะ” เมื่อวานก็ไม่ได้นอน ตึกมาก ทั้งยังหลับสนิทกระทั่งยามนี้จึงเพิ่งตื่น ทว่านางกลับยังรู้สึกเหนื่อยล้า

ที่หมอนด้านข้าง หวังหองไม่อยู่แล้ว หลังจากเงินทรงล้างหน้าแต่งตัว เรียบร้อย ก็เดินออกไปยังลานเรือน

ไปถึงหน้าประตูก็เห็นพวกบ่าวรับใช้กำลังจับกลุ่มพูดคุยอะไรกันอยู่ ครั้นเห็นนางเดินออกมา ก็รีบแยกย้ายกันทันที

เงินทรงมุ่นคิ้ว นางย่อมรู้ว่าคนที่ร้องอยู่ที่นั่นล้วนเป็นบ่าวที่สกุลหวังแห่งหนานหยางส่งมาโดยเฉพาะ แม้ความคิดอ่านมิได้จัดว่าสูงนัก ทว่าจับกลุ่มวิพากษ์วิจารณ์กันเช่นนั้นนับว่าไร้มารยาทเกินไป

เงินทรงมองอยู่ครู่หนึ่งก็กวักมือเรียกสาวใช้คนหนึ่งมาถาม “พวกเขา
คุยอะไรกันหรือ”

สาวใช้ผู้นั้นอึ้งอยู่พักใหญ่ ก่อนจะก้มหน้าเอ่ยตะกุกตะกัก “พูด...
พูดเรื่องของหลวงจวินเจ้าค่ะ”

“ซีหลางรี”

“เจ้าค่ะ พุดถึงซีหลาง”

เงินทรงรีบถามอย่างกระวนกระวาย “เรื่องอะไร”

สาวใช้ลอบมองนางก่อนจะรีบก้มหน้าลงอีกครั้ง “คนข้างนอกลือกันว่า
หลวงจวิน...หลวงจวินไม่สนใจชีวิตมีค่าที่ตระกูลทุ่มเทร่างกายแรงใจอบรม
สั่งสอน เพียงเพราะสตรีคนเดียว ทั้งยังพูดอีกว่า หลวงจวินเอาตัวเองเข้าเสี่ยง
ทำข้อตกลงกับชาวหูลือหมิ่นและมู่หรงเค่อหลายครั้ง เพื่อความปรารถนาส่วนตน
ถึงกับยอมแลก ถึงกับยอมแลก...”

นางมองเงินทรง เอ่ยคำพุดที่เหลือไม่ออก

เงินทรงกัดริมฝีปาก ถามอย่างร้อนรน “ยังพุดอะไรอีก พุดต่อสิ!”

“เจ้าค่ะฯ”

สาวใช้ตกใจเพราะเสียงเรงเร้าของนาง รีบพุดต่อ “พวกเขาพุดว่า ครั้งนี้
เพื่อจะช่วยท่าน หลวงจวินถึงกับยอมสละผู้รักขายอดฝีมือถึงเจ็ดร้อยคน
มู่เหลียวและบัณฑิตมากความสามารถอีกห้าสิบคน ทั้งยังแพร่งพรายเส้นทาง
การเดินทางของเจ้าเมืองมั่วหยางและเจ้าเมืองฉีหยางให้ชาวหูรู้อีก โชคดีที่
สวรรคตคุ้มครองพวกเราชาวจิ้น แผนร้ายจึงไม่สำเร็จลุล่วงเจ้าค่ะ”

จากนั้นก็พุดอึ้ง “พวกเขายังพุดว่า ท่าน...ท่านเป็นนางปีศาจ
เงินสี่หู¹กลับชาติมาเกิด หลวงจวินไม่สนใจตระกูลและบ้านเมือง ลุ่มหลง
อิสตรี ละเลยส่วนรวม เป็นคนไม่เอาไหนอย่างแท้จริง มีบาปมหันต์ ต้อง
ถูกสาปแช่งไปจนชั่วลูกชั่วหลานเจ้าค่ะ”

¹ หมายถึง “อินสี่หู” หวงไฮ่วงศ์ที่ 2 ของจักรพรรดิฮั่นกวางตี้ในสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันออก
มีชื่อเสียงเรื่องลือด้านรูปโฉมงดงามและความอ่อนน้อมง่าย ในที่นี้เปรียบเงินทรงว่าเป็นนางปีศาจที่มา
ในคราบ “สี่หู” แซ่เงิน

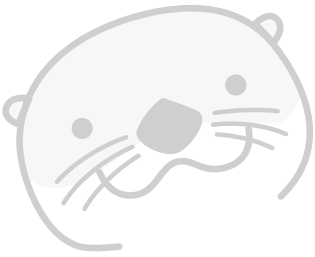
เงินทรงมองไปด้านนอกด้วยสีหน้าชาวซีด “ยังมีอีกหรือไม่”

“ไม่...ไม่มีแล้วเจ้าค่ะ”

“ออกไปเถอะ”

“เจ้าค่ะ”

สาวใช้ถอยออกไปพลางลอบมองเงินทรง เห็นดวงตาของอีกฝ่ายเป็นประกายวาว ความวิตกกังวลหนีไปหน้าพลันเปลี่ยนเป็นความรักใคร่อาวรณ์และปีติยินดี นางจึงรีบหันไปมอง เห็นหลวงจวินค่อยๆ ก้าวเข้ามา ชุดสีขาวสะอาดพลั่ว รอยยิ้มบนใบหน้าสุขุมงดงาม ทำทางสบายอกสบายใจ

ทดลองอ่าน